

Okouzlení

F.T. LUKENS

PŘELOŽILA ZUZANA BIČÍKOVÁ

COO
BOO

Okouzlení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

F.T. Lukens
Okouzlení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Okouzlení

F.T. LUKENS

PŘELOŽILA ZUZANA BIČÍKOVÁ

COO
BOO

*Všem, kdo mají pocit, že nezapadají:
Možná je načase vystoupit z řady.*

HAVRAN

Kouzlo uklouzlo.

To jméno ve mně zrovna nevzbuzuje pocit, že jde o podnik magického velikána. Je to spíš rýmováčka. Špatná, ale poměrně výstižná pro člověka, kterého zavoláte, když se zvrtné kletba. A přestože dokážu ocenit úmyslně špatný humor, nemůžu říct, že by mě podnik nalákal kvůli svému názvu. Nejsem uřknutý. Žádné kouzlo mi neuklouzlo. Nepotřebuju službu čarodějného charakteru, přesto teď stojím v nijak nezajímavé recepci, kde je na prosklených dveřích jednoduchými bílými písmeny vyražený název a v rohu okna zastrčený certifikát „S povolením Konsorcia“.

K pár paprskům slunečního světla se truchlivě natahuje zvadlá rostlina v květináči na opačné straně. Stropní svítidla jsou ztlumená, takže vidím jen kousek za recepční pult. Celý výjev až nehezky přesně vystihuje depresivní sterilitu korporátních kanceláří, včetně obyčejné černé rohožky za prahem, což by člověk od magického podniku údajně vlastněného nejmocnější čarodějkou v Tisícvěží zrovna neočekával.

Ponurý exteriér nechám ponurým exteriérem, vezmu za kliku a vstoupím dovnitř. V batohu si vedle svého nejnovějšího vynálezu nesu i čerstvě vytištěné maturitní vysvědčení a nehodlám dopustit, aby mě nějaká od pohledu opuštěná kancelář odradila od mého snu pracovat s magií. Po zádech mi přeběhne záchvěv vzrušení nebo hrůzy –

těžko říct čeho z toho. Vnitřek je ještě méně působivý než vnější, překypuje typickou nudnou kancelářskou výzdobou, včetně prázdného recepčního stolu a místnosti s prefabrikovanými pracovními kójemi.

Nervózně přešlápnu a zaryju nehty do popruhů na batohu. Co teď? Mám zavolat „haló“ a doufat, že mě někdo uslyší? Mám zazvonit na zvoneček na stole? Mám se otočit a jít pryč, protože co tu vlastně vůbec hledám? Puberták bez špetky kouzelnických schopností, který se chystá žadonit o práci v kouzelnické branži.

Zatnu zuby. Ne, nikam nejdu. Dokážu to. Rozhodně to dokážu. Udělám to. Musím to udělat. Ani ne před čtyřia dvaceti hodinami jsem odmaturoval a teď potřebuju práci. A navíc potřebuju zjistit, jestli mezi ně patřím. Nejhorší, co může udělat, je říct ne. Že jo? No, taky by mě mohla proměnit v žábu. Koneckonců je čarodějka. Ale pochybuju, že by to udělala, protože jejím údělem je pomáhat lidem, i když ne zadarmo. Hm. Teda doufám, že ne zadarmo. Mám docela hluboko do kapsy, což je přesně důvod, proč si hledám zaměstnání. Tak či tak, jsem ochotný podstoupit riziko, že se ze mě možná stane žába, výměnou za to, že si promluví s Antoníí Čarovnou.

Došourám se dopředu. Zavadím pohledem o zahnutý věšák opřený o zeď v rohu místnosti. Věšák se na mě otočí. Zamrkám. Cože? Věšák se narovná a začne si mě prohlížet podobně jako já jeho. Pak se dá na třech nohách do pohybu a já mám co dělat, abych nevyjekl. Věšák se hluboce prohne v pase, nebo spíš v tom, co by se u věšáku dalo považovat za pas. Pak mi posunkem ukáže na batoh a nápomocně natáhne dřevěné háčky.

Sevřu batoh tak pevně, až mi zbělají klouby, a udělám krok vzad, protože si náhle uvědomím, že v oblasti intuice a puďu sebezáchovy mám jako sedmnáctiletý bez špetky magie ještě hodně co dohánět.

Při pohledu na úslužný věšák bych totiž měl začít vyšilovat, a i když si dávám pozor, protože mi celá situace přijde krajně podezřelá, dokážu alespoň navenek zachovat klid. Mám chuť do něj šťouchnout, abych zjistil, co se stane. Mechanika zjevně magického věšáku mě sice nepokrytě fascinuje, ale nakonec mě přece jen nakopne pud sebezáchovy a já pokušení odolám.

Je nutné připomenout, že jsem dobrovolně vstoupil do podniku, který vlastní a provozuje hrůzu nahánějící čarodějka. Jsem si jistý, že od založení agentury jejími dveřmi prošla celá řada zákazníků – jinak by už dávno zkrachovala. Ale stejně tak si jsem jistý, že jen hrstka byli obyčejní lidé bez peněz a nadpřirozené moci jako já. Když věšák začne netrpělivě poklepávat, aby mi dal najevo, že mu mám dát batoh, palčivě si uvědomím, že tohle je *magie*. Skutečná a mocná magie. Něco, s čím jsem už hodně dlouho nepřišel do styku. I to nejnepatrnější elektrizující zachvění kůže mě naplní vzrušením a zaplaší všechny obavy, které mi až doteď kručely v žaludku. Místo toho je nahradí úcta hluboká až do morku kostí.

Na prahu kanceláře se zhluboka nadechnu. Navzdory grotesknímu názvu je Kouzlo uklouzlo uznávanou firmou, která řeší patálie s magií se zvláštní specializací na rušení kleteb, zaklínadel a uhranutí. Jo, dělal jsem si průzkum. Majitelka, výše zmíněná Antonie Čarovná, je mocná čarodějka a povídá se, že i když není vyloženě zlá, nedá se o ní zrovna říct, že by konala bůhvíjaké dobro. A kdyby se někdy usmyslela, že se přidá na stranu zla, tak by jí v tom nikdo nedokázal zabránit.

Měl bych se přinejmenším bát nebo si dávat setsakra-mentský pozor. Jsem sice od přírody opatrný člověk, ale i tak jsem sem přišel prosit o práci. Až tak moc se od ní chci učit.

Očarováný věšák znovu ukáže na můj batoh. Zavrtím hlavou. Počkat, je očarováný, nebo prokletý? V terminologii

se moc nevyznám, vím jen to, že jde o neživý předmět, do kterého někdo vdechl kouzlo, aby fungoval jako jakýsi uvítací výbor v kanceláři. Kdyby mohl věšák na kabáty nějak vyjadřovat nelibost, tak by asi vypadal jako tenhle – se zkříženými hubenými rukama by se otočil na podstavci a odkulhal na svoje místo vedle dveří. Jejda, urazil jsem věšák. Možná jsem mu měl ten batoh dát? Je to snad nějaký test?

Odkašlu si. Možná jen dělám z komára velblouda. Maličko. Protože i když jsem si toho o samotné firmě a její majitelce zjistil docela dost, opravdová magie je pod zámkem, dostupná jen několika málo vyvoleným.

Nervózně přešlápnu na uvítací rohožce, guma na ošoupaných teniskách zavrže. Napadne mě děsivá a prchavá myšlenka, že možná je uvítací rohožka taky očarovaná a já v podstatě tančím na jejím obličejí. Vtom se z hloubi budovy ozve tlumená rána následovaná sprškou nadávek.

„Do hajzlu,“ zamumlá žena, vyjde z malé kuchyňky za recepcí a malým ubrouskem si začne otírat velkou a rychle se rozpínající skvrnu od kávy na blůze. Na nohou má červené lodičky, čímž ještě vynikne její výška. Má dlouhé tmavé vlasy, zlatohnědou pleť a auru, ze které jde strach.

„Moderní přístroje by prostě neměly...“ Vzhledne, uvidí mě ve dveřích a odmlčí se. Je bezpochyby krásná, rty barvy bobulí, dokonale tvarované obočí a husté řasy, ale nejvýraznějším rysem v její tváři jsou fialové oči. Pohled má tak pronikavý, že mám pocit, že na mě vystřelila několik šípů. Dlouhé nehty s černým lakem se krouťí kolem nasáklého ubrousku, který drží v ruce. Kávový flek si mezitím razí cestu mezi vlákny blůzy. Při pohledu na mě svraští čelo. Pak očima sklouzne k věšáku, který se jako hromádka neštěstí krčí v rohu.

„Proč jsi mi nedal vědět, že tu někdo je?“ vyštěkne na něj.

Stojan svěsí ramena a otočí se jako nějaké štěňátko, které dostalo za uši.

„Ale no tak,“ pokračuje žena mnohem mírnějším tónem. „Ale k čemu je očarováný nábytek, který má hlídat dveře, když nedělá svoji práci?“

Věšák si povzdechne, pak se znovu přisourá ke mně a posunkem mě pozve do kanceláře.

„No, na to už je trochu pozdě,“ pronese žena a zavrtí hlavou. „Už běž... uklidit tu spoušť v kuchyňce. Zase se mi vznítíl kávovar.“ Věšák pokrčí dřevěnými rameny a z jeho gesta je patrné, že ho úkol otravuje. „Jo, já vím,“ zamračí se žena. „Časem na to přijdu.“

Věšák se odšourá vedle, načež se žena otočí zpátky ke mně. Dříve bílý rukáv má teď hnědý a mokrý, látka se jí lepí ke kůži.

„Nevšímej si ho,“ pokrčí rameny. „Bert je náladový, i když má zrovna dobrý den.“

„Bert?“ podívám se. Je to první věc, která ze mě od vstupu do kanceláře vypadne, a ženě zacukají koutky.

„Tak se jmenuje. Chápu to správně, že ses ještě nikdy nesetkal s očarováným věšákem?“

Tak *očarováný*, a ne prokletý. „Ne, ale moje babička měla temperamentní konvičku.“

Pokývá hlavou. „Občas pohodlí nestojí za námahu. Každopádně, kdo jsi a co tu hledáš?“

Aha. Rovnou k věci. Dobře, jdeme na to. Narovná ramena, abych vypadal vyšší. „Jmenuju se...“

Přeruší mě zvednutím ruky. „Dost.“ Ve fialových očích se jí zaleskne. „Jména z toho zatím vynechme. Nejdřív mi řekni, proč jsi tady.“

Nevím, jak si to přebrat. Nervózně polknu. „Přišel jsem za... majitelkou, pokud možno.“

„Vážně?“ podívá se a sjede mě pohledem odshora dolů. „Jsi prokletý?“

„Ne.“

„Uřknutý?“

Znovu polknu. „Ne.“

Luskne prsty. „Takže uhranutý. Žádné strachy, zlatíčko. Uhranutí mají tendenci přirozeně vyprchat a odeznít. Kvůli obyčejnému uhranutí za Antonii chodit nemusíš.“ Rozhlédne se po kanceláři, přiloží si ruku k ústům a teatrálně zašeptá: „Nejspíš by sis ji stejně nemohl dovolit.“

To mi došlo. „Ehm... ne. Proto tu nejsem.“ Roztřesou se mi kolena. „Chci se jí zeptat na práci.“

Ženě vystřelí obočí do poloviny čela. „Práci? U nej-mocnější čarodějky ve městě? Dost možná na světě? Ty?“

Srdce mi buší jako o závod. „Ano?“

„To je otázka?“

„Ne.“

„Takže nechceš práci?“

„Ne, počkat, chci. Ano, chci práci.“

Uchechtne se. „Jen si z tebe dělám legraci, chlapče. Pojď,“ řekne, otočí se na patě a její vlasy udělají ladný oblouk ve vzduchu. „Pojď do kanceláře šéfově. Vyřídíme to s tebou.“

Opustím uvítací rohožku a vydám se za ní, když vtom mě rohožka pleskne přes kotník. Překvapeně klopýtám za ženou kolem recepcce až do hlubin kanceláře.

„Jo a pozor na uvítací rohožku,“ prohodí a přes rameno šlehne pohledem po kusu textilu na zemi. „Je prokletá.“

Aha. Paráda.

Švihne zápěstím a vnitřní dveře se rozletí dokořán. Vede mě hlouběji do budovy, kolem řady kójí až do obrovské kanceláře. V místnosti je na jedné straně velká stěna a dveře z tvrzeného skla, v rohu vedle ohromného okna trůní starožitný psací stůl se zdobenými nohami. Na jmenovce je velkými písmeny napsáno ANTONIE ČAROVNÁ. Na stole je i počítač, ale odsunutý stranou, jako by nebyl tak důležitý jako tlustá stará kniha v kožené vazbě, která zabírá většinu plochy. Vedle knihy stojí malý

kotlík na horké plotýnce a řada lahviček v dřevěném stojanu.

Žena obejde stůl a usadí se do kancelářské židle s vysokým opěradlem. Cosi zamumlá a švihne prsty, vzduch se rázem změní a skvrna od kávy na rukávu vmžiku zmizí. Snažím se nezírat s vytřeštěnými očima, ale za posledních pár sekund jsem viděl víc kouzel než za poslední rok. Cítím, jak mi pod hrudní kostí bublá euforické nadšení.

Opře se v křesle, protáhne prsty a nakloní hlavu na stranu. „Posaď se a pověz mi, proč pro mě chceš pracovat.“

Aha. Aha. Ta žena není jen řadová zaměstnankyně, ale Antonie Čarovná osobně.

Krkolomně se sesunu na židli a úplně zapomenou, že mám ještě pořád na zádech batoh, který se vmáčkne mezi páteř a opěradlo. Na trapně dlouhou chvíli se zamotám do popruhů, až se mi konečně podaří vyprostit se a hodit batoh k nohám.

„Kristova noho, chlapče. Neubliž si.“

„Pardon,“ vydechnu. „Já... Já... Já jen...“

„Čekal jsi něco jiného?“

Zavrtím hlavou. „Upřímně? Ano.“

„To je dobře. Nemám ráda, když jsem předvídatelná. Ráda udržuju trochu napětí.“ Poklepe si na rty. „Nech mě hádat. Slyšel jsi slova ‚nejmocnější čarodějka naší doby‘, vyhledal sis firmu na internetu a hned tě napadlo, že to tu vede strašidelná, stará, seschlá čarodějnice nebo něčí vetchá babička, která si hraje s lektvary. Mám pravdu?“

Skoro. Vybavil jsem si svoji babičku, ale z jiných důvodů. Poškrábu se na zátylku. „Tak nějak.“

„No...“ Roztáhne náruč. „Zdání může klamat.“ Usměje se. „A teď začneme. Ale nejdřív musíš přestat vibrovat.“

„Cože?“ Ukáže na místo, kde v nepravidelných intervalech poklepávám nohou. Ani jsem si neuvědomil, že to dělám. „Aha, pardon. Jsem nervózní.“

„To vidím,“ odpoví s náznakem úsměvu. „Neboj. Nekoušu.“ Roztáhne koutky a úsměv se změnil v úšklebek. „No, rozhodně nekoušu děti.“

„To je... asi dobře?“

V hrudi jí zabublá tichý smích. „Jsi roztomilý, to se musí nechat. Ale jen kvůli roztomilosti s lidmi nepracuju. Takže to vyklop, chlapče. Proč jsi tady?“

Dobře, tohle je moje šance. Svoji řeč jsem trénoval před zrcadlem celý týden. Udělal jsem si taháky s klíčovými body a naučil se je nazpaměť. Pracoval jsem na řeči těla a přednesu. Dokonce jsem si vzal svoji nejlepší košili a nejnovější džíny a do hnědých vlasů jsem si natpátl laciný gel, aby mi zůstaly na místě.

„Chybí mi babička,“ vyhrknu. Ale ne. To ne. Takhle jsem začít nechtěl. „Před rokem umřela.“ No, to je ještě horší.

Antonie přimhouří oči. „Nejsem médium,“ ucedí. „A byť se po Tisícvěží šíří různé klepy, nedokážu přivést lidi zpět ze záhrobí. No, ruku na srdce, dokázala bych to, ale tomu se říká nekromancie a většinová část společnosti ji neschvaluje. Ne že by mě zajímalo, co si o mně lidi myslí. Ale nestojí to za to papírování ani za vyšetřování.“

„Ne, to vím. Teda, to jsem nevěděl. Ale proto tu ne... nejsem tu kvůli... Pardon. To... Chtěl jsem říct...“ No tak, dělej, řekni něco pořádného. „Jsem génus.“

Obě její obočí vystřelí vzhůru.

Do hajzlu. Tohle taky není ono.

„Moment. Omlouvám se.“ Prohrábnu si vlasy, a když mi v dlani zůstanou hrudky gelu, protáhnu obličej. Je dost dobře možné, že mi vlasy trčí do výšky a v obličejí jsem rudý jako rajče. A teď se mi ještě prsty lepí k dlaním, protože jsem sevřel ruce v pěst. Myslím, že jsem dosáhl vrcholu ponížení, a tak jen upřeně zírám na podlahu a ani nemyslím na to, že bych se ženě podíval do očí.

„Takhle sis to představoval?“ zeptá se do ticha, které narušuje jen cvakání jejích nehtů o stůl.

„Ne,“ zamumlám.

„No, aspoň jsi upřímný. Ale i když se náramně bavím, mám práci, takže...“ Významně se odmlčí.

Zvednu hlavu a snažím se sesbírat zbytky svojí důstojnosti ze země. „Chci s vámi pracovat, protože chci pomáhat lidem stejně jako vy. Moje babička byla čarodějka nižšího řádu, vařila lektvary a starala se o všechny v sousedství. A to je pro mě magie. Navíc jsem vážně génius. Odmaturoval jsem o rok dřív, s nejlepšími známkami ve třídě, a umím se rychle učit těžké koncepty. Jsem loajální, dochvilný a držím slovo. Mám s sebou pár doporučení od učitelů, jestli se chcete podívat.“

Moji nabídku odmítne mávnutím ruky.

„Fajn,“ nadechnu se. „Jsem zapálený dříc a moc bych pro vás chtěl pracovat.“

Antonie se s nezaújatým, skoro znuděným výrazem předkloní a opře lokty o otevřenou knihu.

„Proč tě lákají zrovna kletby a ne nějaké...“ Neurčitě mávne rukou ve vzduchu. „... okázalé kejkle, co se provozují ve městě?“

Ach, ano. Čarodějové, kteří za přemrštěné částky nabízí svoje služby. Pár mých spolužáků se chlubilo, že si jejich rodiny na maturitní večírky najaly čaroděje, a ti jim vykouzlili trpytivé vznášející se lustry, výzdobu, která se každou hodinu měnila, a sklenice, ze kterých se nikdy nic nevytilo. Okázalá a povrchní kouzla, která stojí víc peněz, než uvidím za celý život.

„Pro ty pracovat nechci. Chci pracovat pro vás. Podle všeho jste mistryně v oboru.“

„Podle všeho?“ uchechtne se Antonie. „Chlapče, já jsem nejlepší.“

„V tom případě pro vás chci pracovat.“

Přikývne. „Dobře, to dává smysl. Ale víš, že kletby jsou špinavá práce a prakticky nejhůř placená forma magických služeb?“

Polknu. Měl jsem tušení, že to tak je, což mi dává trochu větší naději, že mě někdo vezme, zvláště když se na tuhle práci očividně nestojí fronty.

„Proč v tom případě musí tuhle špinavou práci dělat nejlepší čarodějka ve městě?“

Stáhne rty do šibalského úsměvu. „To je pravda, proč?“

To není odpověď. A mému slabému pudu sebezáchovy neujde, že bych se měl nejspíš bát a urychleně vzít nohy na ramena, když tak bezostyšně nechala otázku viset ve vzduchu. Zůstanu sedět jako přibitý.

„Každopádně...“ Antonie rozčísne napětí a nedá mi ani vteřinu na další úvahy. „Co když zrovna nikoho nehledám?“

Tuhle otázku jsem čekal. „Budu pracovat za minimální mzdu. Anebo jako stážista. Nebo bych mohl být váš učeň!“

Antonii zamrzne úsměv na rtech. „Učně nepřijímám. Neučím kouzla. A v terénu pracuju sama.“

Její slova mi seberou vítr z plachet. Přejedu jazykem po vysušených rtech. „Ani dobrovolníky?“

Nakloní hlavu a přejede mě plamenným pohledem. „Natáhni ruku. Dlaní nahoru.“

Nebyla to žádost. Zalapám po dechu a v nitru se mi mísí strach a naděje. Rozechvěně natáhnu neulepenou ruku. Antonie ji chytí a šklubnutím přitáhne k sobě, takže sklouznou až na samý okraj židle. Cítím, jak se mi její nehty zarývají do kůže. Upřeně se zadívá na moji dlaň, palci přejíždí po čárách, pak bez okolků zapíchne nehet přímo do prostřed. Zabolí to, ale silou vůle se přinutím necuknout a nevydat ani hlásku. Čekal jsem, že se to může stát, že budu muset tuhle zkoušku podstoupit znovu, a tak jsem se

na ni v duchu připravil. Zatnu zuby a snažím se bolest vydržet. Už jednou jsem selhal a vnitřnosti se mi stahují úzkostí z toho, že selžu i podruhé. Cítím, jak se mi zvedá žaludek a chvěje volná ruka. Ale zároveň neztrácím naději, protože Antonie je nejzkušenější čarodějka ve městě a je možné, že uvidí, že jsem jedním z nich. I proto jsem za ní vyrazil. V hloubi duše doufám, že řekne, co chci slyšet.

Po minutě, která se táhne jako věčnost, mi ruku pustí. „Nemáš v sobě magii,“ pronese zachmuřeně s pohledem upřeným na moji dlaň. „Necítím v tobě žádné nadpřirozené schopnosti.“

Ze všech sil se snažím nespasknout zklamáním, i tak se mi ale sevře hrdlo a do očí mi vhrknou slzy.

„Dokážeš vůbec vidět energetické linie?“ zeptá se.

Energetické linie. Zdroj veškeré magické energie. Protínají celou zeměkouli, v některých částech světa jsou silnější než jinde. Některé z nejsilnějších a nejmocnějších linií se sbíhají právě tady, v Tisícvěží. Čarodějové je dokážou vidět, čerpat z nich sílu, využívat ke kouzlům a přidávat energii do lektvarů. Dá se říct, že je to něco jako magická Wi-Fi. Říká se, že někteří čarodějové jsou dokonce tak nadaní, že si dokážou z linií v sobě vytvořit zásobu síly na později. I když to jsou jen povídačky.

Antonie zvedne hlavu a pustí moji ruku. Ta s plácnutím dopadne na desku stolu. „No?“

Nedokážu lhát, i kdybych se rozkrájel. „Ne,“ přiznám. „Nedokážu.“

Zapře se do opěradla a protáhne prsty. „No, tohle všechno byla velká zábava. Ale když neumíš používat magii, tak tu nemáš co dělat.“

Její slova mě udeří jako facka. Nemyslela to zle, mluvila věcně. Stejně se mi ale slova zaryjí hluboko do otevřené rány v hrudi, která mi našeptává, že nikdy nikam nezapadnu. Chytrý, až je to víc ke škodě než k užitku. Kouzelnický

svět znám moc důvěrně na to, abych bez něj nedokázal žít, ale nemám dost magie, abych patřil mezi ně, ani dost peněz, abych si je mohl najímat. V hloubi duše jsem tušil, že oslovit Antonii je riskantní krok, zoufalý pokus se vetřít do magické společnosti, ale doufal jsem... zoufale jsem doufal, že někdo tak mocný jako ona ve mně magii uvidí, i když ji neviděl nikdo jiný, a vycítí, že tu mám být, že jsem součástí jejího světa. Jenže nic nevidí. Necítí. Srdce se mi propadne do kalhot, v tvářích mě pálí stud.

„Nic?“ zajíknu se. „Vůbec nic?“

„Ne, chlapče. Bez magie tě ani nemůžu zaměstnat.“ Pozorně si mě prohlédne. Do očí jí dopadají paprsky slunce a ozařují je jako dva fialové drahokamy. „Nechystáš se mi tu brečet, že ne?“ zeptá se.

Zavrtím hlavou a horečně se snažím udržet vyrovnanou tvář. „Ne,“ vyrazím ze sebe a snažím se mrkáním zahnat slzy. Pláč si schovám do autobusu, na cestu domů.

„Hele, chlapče, tahle práce vyžaduje... No, dokonce i to děvče, co mi vede kancelář, v sobě má trochu magie. Do kouzel se nedá vrhnout bezhlavě. Magie je hektická a pro někoho, kdo se s ní ještě nesetkal, může být dost děsivá. A já jednoduše nemám čas školit někoho, kdo nepozná rozdíl mezi kletbou a uhrnutím, a kdyby ho poznal, nepomohl by ani při jednom z nich. Je mi to líto.“

Stisknu rty a přikývnu. „Chápu.“

„To je dobře, protože...“

Telefon na kraji stolu se rozdrncí. Je to jen obyčejný kancelářský telefon, ale vyzvání tak hlasitě a *vlezle*, že oba nadskočíme.

Antonie zakleje, ukáže na něj prstem. Ze špičky ukazováčku jí vytryskne vlna magie a překotí telefon na bok. Dál zvoní, i když zvuk, který vydává, teď připomíná spíš štkání umírající velryby. Po chvíli mučení se s námi rozloučí děsivým pípnutím hlasové schránky.

Antonie si zakryje uši. „Omlouvám se. Vedoucí kanceláře je na dovolené a nějak se mi ten pitomý telefon převrací na nejvyšší hlasitost a já netuším, jak ho ztlumit, a nemůžu ho očarovat, protože kdykoli se o to pokusím, tak vybouchne.“

„Vybouchne?“

Antonie se zašklebí a ukáže za mě. Otočím se na židli a všimnu si kartonové krabice v rohu, ve které leží pozůstatky stejného telefonu, jako je na stole. Vedle něj jsou úlomky něčeho, co kdysi asi sloužilo jako stolní lampa a... to je tiskárna?

Páni. Otočím se zpátky a tázavě povytáhnu obočí. „Totéž se stalo i s kávovarem?“

Odfrkne si. „Magie a mašiny nejdou dohromady.“

Sevru batoh u nohou.

„Mám v sobě magii, takže v jednom kuse rozbízím elektroniku.“ Povzdechne si. „Fakt jsem měla chuť na kafe.“

Srdce mi poskočí, tep zrychlí. Vycítím příležitost, jak se k Antonii dostat oklikou. Odkášu si. „No, já bych to dokázal opravit,“ prohodím a kývnu hlavou směrem k telefonu. „I ten kávovar. Nepřeháněl jsem, když jsem říkal, že jsem génius.“

Zvedne bradu a narovná poraženecky nahrbená záda. „Ty to dokážeš spravit?“

„Jo, s elektronikou i technologiemi to umím.“ Natáhnu se a položím telefon do správné polohy. Vezmu do ruky sluchátko, najdu tlačítko hlasitosti a snížím ji na méně uši drásající úroveň. Antonie na to sice mohla přijít sama, ale proč nevyužít její slabinu ve svůj prospěch. Nonšalantně mávnu směrem k notebooku krčícím se na kraji stolu. „Používáte to vůbec?“

Antonie podrážděně protočí oči a překříží paže na hrudi. „Vím, jak to používat. Jen mě to obtěžuje, tak to nedělám.“ Začne si notebook prohlížet, jako by byl nějaká

příšera, která co nevidět ožije a sežere ji. „Tak jo, fajn. Nemám ho ráda. On nemá rád mě. Je to vzájemné.“

„Je prokletý jako ta rohožka na chodbě?“

„Kéž by. To bych pak věděla, jak ho opravit.“

Ha, tady cítím nahrávku na smeč. A taky ji využiju. „Mohl bych se na to podívat, kdybyste chtěla.“

Přeměří si mě podezřívavým pohledem, pak mi zašermuje prstem před obličejem. „Nemysli si, že nevím, co děláš,“ pronese a stáhne rty do pokřiveného úsměvu. „Ale fajn, ty opravíš ten počítač a já ti dám práci.“

„Vážně?“

„Na zkoušku. A jen v kanceláři. Žádná magie, žádná práce v terénu. Jen administrativní činnost.“

Není to přesně to, po čem jsem celou dobu toužil, ale aspoň něco. Lepší než nic. Aspoň se zase budu ochomýtat kolem magie.

„Dobře. Platí.“

Přikývne. „Nemusíš chodit do školy nebo tak něco?“

„Mám po maturitě.“

„Aha. Tak mi přijď zítra opravit ten počítač a pak si promluvíme.“

Usměju se od ucha k uchu, hlava se mi točí z emocionální horské dráhy, která mě během pár minut dostala od odmítnutí k nabídce práce. „Fajn. Super. Vážně super. Budu tady. Děkuju. Moc se těším.“

„Ať toho nelituju, chlapče. Padej, než si to rozmyslím.“

Vyskočím a přehodím si batoh přes rameno. „Jo. Jasně. Už padám.“ Vyklopýtám z kanceláře, projdu kolem kóji až na recepci. Zamávám Bertovi, který mě okázale ignoruje.

„Hej, chlapče!“ zavolá Antonie.

Smykem se zastavím a otočím na podpatku. Antonie se opírá o rám dveří do kanceláře a huláká přes celou liduprázdnou chodbu. „Jak se jmenuješ?“

„Edison,“ zavolám zpátky. „Edison Havranský.“

Protáhne obličej. „To je příšerné jméno.“ Zamručí. „Budu ti říkat Havran. Fajn.“

No, dejme tomu. Otočím se zpátky ke dveřím.

„A pozor na...“

Když vkročím na uvítací rohožku, trhne sebou do strany a podsekne mi nohy. Zakopnu, ale podaří se mi nesle-
tět na zem, protože se zarazím o zeď... obličejem.

„Rohožku,“ dokončí Antonie polohlasem.

„Jsem v pohodě!“ Nos mi hoří bolestí. Z jedné nosní dírky mi začne vytékat pramínek krve. „V pohodě. Všech-
no je v pohodě.“

Prchnu dveřmi ven a za zády uslyším tlumený smích proložený jadrnou nadávkou. Raději se neotočím, protože se cítím tak trapně a pokrývá mě tolik krve, že nechci risko-
vat, že mi incident s prokletou rohožkou zkazí vyhlídku práce u Antonie. Raději se vypařím dřív, než si to rozmyslí.

Při sprintu k zastávce autobusu ale neodolám a roz-
chechtám se, i když mě nos bolí jako čert. Přijde mi, že bych dokázal zároveň uběhnout maraton a spát týden v kuse. Když autobus přijede k zastávce, uvidím svůj od-
raz v jeho okně a všimnu si, že úplně nevypadám, že bych měl všech pět pohromadě. Pokusím se aspoň trochu zkro-
tit vlasy a setřít si z obličeje krvavé šmouhy. Řidička si mě přeměří pohrdavým pohledem a neochotně nače moji průkazku, ale nic neřekne. Pak zamířím do zadní části au-
tobusu a zapluju na sedačku u okna.

Zabořím se do opěradla a cítím, jak mi radostně cuká v noze, zatímco za oknem se střídá změt vysokých budov a rušných ulic Tisícvěží. Město samo o sobě je obrovské, táhne se do všech stran, jedno z největších na světě, na hony vzdálené místu, kde jsem na samém konci městské zástavby vyrůstal v babiččině domku. Antoniina kancelář je od mého bytu vzdálená dobrou hodinu jízdy autobu-
sem, ale stálo to za to. Stoprocentně.

Nejlepší na tom ale je, že se zase dostanu blízko magii. Sice to nebude jako u babičky, která mi každý rok na jaře vyčarovávala třpytivé motýly, které jsem se potom pokoušel chytit, nebo v zimě vykouzila oheň, aby bylo v domě teplo. Kde vždycky bublal kotlík, ať už s polévkou, lékem na rýmu, nebo sladkým šumivým nápojem pro letní dny, kdy je největší parno. Bude to ale mnohem víc než osiřelý byt a absence jakékoli rodinné náklonnosti.

Vytáhnu z kapsy mobil a zkontroluju čas. Nemám žádné nepřečtené zprávy, což není překvapení. Ve škole jsem neměl kamarády, jen spolužáky a známé, protože jsem byl ten nový kluk, který se přistěhoval na začátku posledního ročníku a byl mladší než všichni ostatní ve třídě. A sociální pracovnice, která mě měla na starost, mi jasně řekla, že stipendium a nájem mi sice stát bude platit až do mých osmnácti, ale teď, když jsem ukončil povinnou školní docházku, jsem už definitivně a kompletně odkázaný sám na sebe. Už žádné přepadovky doma, žádný dohled, nic mi nebrání v tom, abych se věnoval tomu, co mě skutečně zajímá, a abych uskutečnil svůj chabý plán vetřít se zpátky do kouzelnické komunity. Té komunity, která mě po babiččině smrti vypudila.

A s touhle myšlenkou, navzdory zjitřeným emocím z odpoledne, se zabořím hlouběji do sedačky a ztěžka se opřu o okno. Celou cestu podřimuju, i když autobus projede rušnou ulici, zhoupne se, když najede na obrubník, zatroubí na chodce a každou chvíli se s trhnutím zastaví na další a další zastávce.

Když konečně dorazíme na tu moji, rychle vystoupím. Zívnu si a cítím, jak mě události dne dohání a jímá mě únavu. Spěšně urazím krátkou cestu domů, hlavu skloněnou, ruce propletené v popruzích batohu. Bydlím ve čtvrtém patře, a i když je výťah v domě vratký a tlačítka na panelu z poloviny vyhořelá, upřednostním ho před schody, proto-

že skoro padám na zem vyčerpáním. Když se konečně dostanu ke dveřím, skoro usínám za chůze.

Uvnitř si kopnutím zuju boty a hodím batoh na gauč, pak si pustím televizi, abych měl nějaký zvuk na pozadí, a začnu se přehrabovat v mrazáku. V bytě panuje ticho a klid. Upřímně, cítím se tu docela osaměle. Ale takhle to je už rok od té doby, co se můj život obrátil naruby, takže mi nedělá problém se na ticho a klid znovu naladit. Není to úplně špatné, a navíc teď se mám na co těšit, protože se ráno vrátím do Kouzlo uklouzlo.

Položím nohy na stůl, k nosu si přiložím kostku ledu zabalenou do utěrky a přitáhnu batoh do klína. Rozepnu ho a s největší opatrností z něj vytáhnu zařízení, na kterém jsem poslední rok svého života pracoval. Čarmoár.

To on mě ode dne, kdy mě vyhnali z babiččiny chalupy a poslali mě protloukat se městem na vlastní pěst, držel při životě. Od té doby pro mě magie neexistuje. Jakýsi vládní kouzelnický potentát mi píchl prst do středu dlaně a prohlásil, že v sobě nemám magii, a tím pádem nemůžu zůstat v domě, kde jsem vyrostl, ani mezi lidmi, které jsem miloval. Že prý nevidím energetické linie. Nedokážu se naučit kouzlit. Nedokážu čerpat magickou energii. Vykázali mě za hranice svojí říše, kam se člověk může dostat jenom s pořádným balíkem peněz, který jsem ovšem neměl.

Doufal jsem, že když mi nejmocnější čarodějka ve městě – na světě, pokud se Antonii dá věřit – přečte z dlaně, uvidí jiskru, kterou někdo jiný přehlédl, důkaz, že ve mně bují kouzelnický potenciál, který by mohla dál rozvíjet. Neviděla. Potvrzení mě zbolelo víc, než jsem čekal. A i kdyby ve mně našla špetku magie, jasně řekla, že mě učit nebude, čímž do mě zarazila dýku odmítnutí podruhé.

Ale budu v pohodě. Zažil jsem už horší věci. A i když to není zrovna super pocit, znamená to, že se musím

vnitřně přenastavit a přizpůsobit, což čirou náhodou umím přímo skvěle. No a co, že mě nebude učit magii přímo. To ještě neznamená, že se nic nenaučím. Koneckonců jsem génius. Naučil jsem se vystačit si sám. Naučil jsem se žít ve městě. Dokážu si v kouzelnickém světě vydobýt své místo. Proto jsem také vytvořil Čarmoár. Nevidím energetické linie, a tak jsem vyvinul zařízení, které je vidí za mě.

Vezmu ho do ruky a ujistím se, že není poškozený. Zapnu ho a obrazovka mi zabliká v dlani. Tohle je první krok k tomu, aby se mi změnil život o sto osmdesát stupňů, protože pokud magii uvidím, nikdo mi ji nesebere. Navzdory drobným neúspěchům neztrácím naději. Musím, protože mi nic jiného nezbyvá. A s Antoniinou nevědomou pomocí se postarám, abych se už nikdy nemusel bez magie obejít.

HAVRAN

„Slyšela jste někdy o antivirovém softwaru?“ zeptám se a čile datluju na klávesnici Antoniina notebooku. Dokázala do něj natahat obdivuhodné množství nejrozumnějších virů, takže mě upřímně překvapilo, že ještě funguje. Nakoukne mi přes rameno a přimhouří oči; nedokážu ale poznat, jestli příčinou její zjevné nedůvěry jsem já, nebo počítač.

„Potřebuju ho?“

„Ano,“ zakřením se. „Obzvlášť pokud nechcete, aby se vám někdo pokoušel ukrást údaje z kreditky nebo vás špehoval.“

„No, víš, že my čarodějové jsme notoričtí tajnůstkáři.“

Příslušný software se začne instalovat, a tak se otočím na kancelářské židli, kterou Antonie přistavila do jedné z neobsazených kancelářských kójí. „Všiml jsem si. Proč?“

Usrkne si z obřího hrnku kávy, kterou jsem jí uvařil bezprostředně poté, co se mi podařilo opravit její luxusní kávovar, a přehodí si dlouhé hnědé vlasy přes rameno. Na nehtech se jí dnes leskne modrý lak, perfektně sladěný s halenkou. „Předpokládám, že jsi slyšel o Kouzelnickém konsorciu?“

Přikývnu a ukážu na prosklenou stěnu kanceláře. „Jako tady ten certifikát?“

„Přesně tak. Jde o něco jako řídicí orgán kouzelnického světa. Podle mě spíš byrokratická buzerace. Ale vytvářejí

pravidla a čarodějové a čarodějky se jimi musí řídit, i když jsou omezující a nedávají smysl a doslova existují jen proto, aby mi otravovala život.“

Nevzpomínám si, že by se babička někdy zmínila o Kouzelnickém konsorciu, ale vím, že existuje. Po její smrti se totiž rozpoutal byrokratický uragán, který vedl k tomu, že mě prohlásili za nehodného magie a vykázali z kouzelnického světa. Logo Konsorcia je také vyražené na všech certifikátech ve výlohách kouzelnických podniků po celém městě, a když jsem se pokoušel pátrat po magii na internetu a měl pocit, že jsem se dostal k nějakému zajímavému zdroji, obvykle jsem narazil na hlášku *Tato stránka byla zablokovaná Kouzelnickým konsorciem*.

„Vypadá to, že je s nimi legrace,“ odtuším a vrátím se k opravování.

Antonie si odfrkne. „Doslova největší kaziči zábavy. A nemají rádi, když někdo sdílí informace mimo jejich „nejušší kruh“.“ Ve vzduchu udělá uvozovky, což je docela působivé, vzhledem k tomu, že v ruce pořád drží ten obří hrnek. „Můžou se vzteknout, když se někdo baví o magii s obyčejnými lidmi. Proto na internetu ani nikde jinde mimo přísně regulované knihy kouzel o magii nic nenajdeš. Mají absolutní kontrolu nad tokem informací. A každého, kdo se pokusí vzbouřit jejich pravidlům, okamžitě odstraní.“

Polije mě studený pot. Odstraní? To nezní zrovna příjemně. Když jsem vyvíjel Čarmoár, snažil jsem se vypátrat mapu energetických linií ve městě, abych je porovnal s údaji v zařízení, protože sám ty linie nevidím. Marná snaha. Když už byl někdo ochotný poskytnout mi určitý náhled do vnitřního fungování, šlo o podezřelé existence, které se chtěly v pochybné hodiny scházet na temných parkovištích, v zapadlých uličkách nebo na jiných odlehklých místech. Jednou jsem zvažoval, že se s někým sejdu,

ale nechtěl jsem se stát dalším aktérem nevyřešené vraždy v epizodě nějakého pořadu o skutečných zločinech.

„Odstraní?“ zeptám se rádoby nonšalantně.

„Odsoudí. Pokárájí. Přeraďí ke kletbám.“ Poslední věta zazní příkřeji než ostatní a mně dojde, že tím naráží na to, že si někdy v minulosti Konsorcium znepřátelila. Přejede mi mráz po zádech. Antonie zabubnuje prsty o hrnek a pokračuje. „Rádi se tváří, že vykonávají dohled nad praktikujícími čaroději, ale nemůžou nás všechny v jednom kuse sledovat, dokonce ani pomocí astrálních zrcadel. Je to byrokracie a moc schovaná pod rouškou předpisů a rádoby bezpečnosti pro všechny.“ Protočí oči v sloup. „Ale ve skutečnosti to dělají jen proto, aby udrželi tok peněz. Ten certifikát v mém okně byl hodně drahý, jestli mi rozumíš.“

Aha. To je zajímavé. „Vážně? Myslel jsem, že tyhle papíry fungují podobně jako potvrzení hygienické inspekce ve výlohách restaurací.“

Antonie se rozesměje. „Ne tak docela.“

„A na to, že jste údajně tajnůstkářská čarodějka,“ pokračuju a zkontroluju průběh instalace, „mi nepřijde, že vám dělá problémy vyklopit tajemství Konsorcia někomu, kdo neovládá magii.“

„No,“ protáhne a našpulí rty, „já a Konsorcium se moc nemusíme.“

Aha. Velmi zajímavé. „Ne,“ vyjeknu s okázalým údivem. „Opravdu? To jsem vůbec nepostřehl. Zníte, jako byste o nich a jejich činnosti měla velmi vysoké mínění.“

„To neříkej. Musím si udržet alespoň nějakou pověst.“ Upjatě se usměje. „Rádi strkají nos do mých věcí. Ujišťuji se, že nedělám nic, co bych neměla, i když už desítky let sekám latinu. Když jsem byla mladá a lehkovážná, udělala jsem chybu, která mě bude pronásledovat po zbytek života. Směšné.“

„Chci o tom vědět?“

„Asi ne.“ Znovu si srkne kávy. „Chci říct, rozpoutala jsem trochu chaos.“ Zvedne ruku a stiskne palec a ukazuje k sobě. „Došlo na nějaké kletby. A trochu i na smrt.“

Vytřeštím oči.

„Mimochodem, tohle je dobré,“ změní téma a ukáže na hrnek. „Nějak se ti podařilo spravit kávovar tak, že funguje ještě lépe.“

Ta část mého já, kterou předchází téma znepokojilo, převáží nad tou, která se raduje z pochvaly. „Trochu i na smrt?“ zopakuju s otazníkem.

Pokrčí rameny. „Neměla jsem nic říkat. Každopádně. Musíme si promluvit. Svoji část dohody jsi splnil. Počítací je opravený. Káva chutná skvěle. Takže teď je řada na mně.“

Ze všech sil se snažím zkrotit koutky úst, které se chtějí roztáhnout do širokého úsměvu. Nedočkavě začnu poklepávat nohou. „Fajn,“ řeknu a uprostřed slova se mi zlomí hlas. Toliko k zachování klidu.

Antonie to velkoryse přejde, i když je vidět, že musí potlačovat úsměv. „Budeš pracovat pět dní v týdnu. Budeš za mě zvedat telefony a mluvit se zákazníky. A budeš opravovat všechno, co rozbiju.“

To nezní úplně špatně. „To zvládnou.“

„Na konci každého týdne dostaneš zapláceno.“

To zní ještě líp. „Paráda.“

„Fajn. Ale aby bylo jasno, nejsem tvoje mentorka. Ani tvoje kamarádka. A ty nejsi můj učeň. Žádná magie. Jsi jen administrativní výpomoc. Nechci, aby mě Konsorcium podezíralo, že porušuju pravidla, takže se budeš věnovat jen technice. Jasně?“

„Ano? I když...“ To se mi zrovna nehodí do krámu. Potřebuju mít k magii přístup. Kousnu se do rtu.

Antonie si povzdychne. „Vyklop to.“

„Jak mám komunikovat se zákazníky, když nevím, kvůli čemu volají? Jak mám vědět, jestli je to něco, co zvládnete...“

„Zvládnou všechno.“

„Beru na vědomí. Ale jak poznám, co je naléhavé a co může pár hodin počkat?“

Promne si bradu. „To je dobrá připomínka.“

„A zrovna jste říkala, že se Konsorciu nelíbí, když se čarodějové dělí o kouzelnické znalosti s obyčejnými lidmi, takže... Kdybyste se se mnou trochu podělila, tak by se to dalo považovat za maličké vyjádření vzdoru.“

Přimhouří oči a pozorně si mě prohlédne. „Nelíbí se mi, že mě máš tak přečtenou. Ale musím uznat, že maličkým vyjádřením vzdoru fandím.“

„Co by se mohlo stát? Jak jste říkala, magii neovládám. Ty informace mi stejně k ničemu nebudou.“

„Jsi tvrdý vyjednávač, Havrane. Ale dobře. Naučím tě úplné základy. Ale mimo tuhle kancelář neřekneš ani muk.“ Mávne rukou k notebooku. „Žádný internet. Žádné zápisky. My čarodějové se držíme svitků a knih a ty jsi přísně sledované a regulované Konsorciem. Takže žádné poznámky.“ Špičkou dlouhého nehtu se dotkne mého spánku. „Všechno musí zůstat tady.“

„Platí.“

„Dobře, tak pěkně popořadě.“ Posadí se na stůl vedle mě. „Kletby, zaklínadla, uhranutí.“

„Počkat, my už začínáme?“

„Není čas ztrácet čas.“ Překříží nohy. „Ledaže se nechceš učit?“

„Ne! Teda, ano, chci se učit. Povídejte.“

„Dobře, uhranutí jsou nízká úroveň kouzel, snadno se napravují a většinou samy od sebe odezní. Jde o nepříjemnost, která nemusí nutně ublížit nebo škodit, spíš jen obtěžovat. Jako třeba že při cestě domů budeš stát na

každém semaforu nebo že šlápneš na každý kousek lega v okolí. Nejsou vyloženě silná a většinou někdo někoho uhrane proto, že se naštve a chce se nějak pomstít. Jsou to moje oblíbená kouzla, protože občas jsou velmi zvláště specifická a výjimečně i dost vtipná.“ Zahihňá se. „Jednou jsem uhranula jednoho svého bývalého, aby místo smíchu hýkal jako osel, trvalo to skoro celý týden. K popukání. Navíc to nedokázal zlomit, protože jsem, no, fakt dobrá,“ dodá se spikleneckým mrknutím. „Každopádně je to už dávno a už jsem se přes něj přenesla a rozhodně nemám v kalendáři připomínku, že ho mám jednou do roka uhranout.“

„Páni. Wow. Páni. Takových informací, šéfko.“ V duchu si zapisu, že moje jméno nikdy nesmí skončit v Antoniiině kalendáři. Odkášu si. „Takže taková neškodná zábava.“

Antonie nakrčí nos. „Když tě někdo uhrane, že nemůžeš šlápnout na žádnou prasklinu na chodníku, takže místo toho chodíš po silnici, kde tě srazí autobus, tak to moc neškodné není.“

„Ach.“

„Není šíleně těžké je zlomit, ale uhranutý to nedokáže sám. Potřebuje něčí pomoc, takže mě často volají jako sekundantku. Ale jak jsem říkala, většina uhranutí má krátké trvání a občas o nich uhranutý ani neví. Jen má pocit, že se mu lepší směla na paty.“

„Jasně. Chápu.“

„Zaklínadla jsou dost podobná. Jsou o něco silnější, trvají o něco déle a..“ Antonii přeruší zvonění telefonu. Odloží kávu a zaloví v kapse elegantních kalhot. Vytáhne mobil s odporně popraskaným displejem a pozadím přetékajícím ikonami a šišatou fotkou... to má být pes?

„Hm. Volá Fabule Bajka, taky z oboru. Musím to vzít. Lekce je prozatím u konce.“ Seskočí ze stolu a rázným krokem se vydá do svojí kanceláře. „Čemu vděčím za to

potěšení, Fabule? Potřebuješ vytáhnout ze šlamastyky?“ Zachechtá se odpovědi, kterou neslyším, a zabouchne za sebou dveře.

Najednou jsem v kanceláři zase sám, až na Berta, který zálučně stojí v rohu se zkříženými háčky a ani se nesnaží maskovat, že ho moje přítomnost obtěžuje. Aspoň že rohožka mě dneska ráno při vstupu jen švihla a nesnažila se mě znovu mrštít o zed'. Nos mám ještě pořád trochu napuchlý a citlivý na dotek, naštěstí jen s pár miniaturními modřinami. Teď, když má Antonie vlastní práci a instalace na počítači ještě pořád běží, zvednu batoh mezi kolena, rozepnu ho a sáhnu dovnitř.

Čarmoár jsem ráno zabalil do tlusté mikiny, aby se mu nic nestalo, a strčil do batohu. Je velký asi jako menší tablet a vznikl spojením několika různých kusů elektroniky, ale výsledek stojí za to. Zapnu ho a horní kontrolka se okamžitě rozzáří jasně zelenou barvou. Obrazovka ožije a na displeji se objeví mapa okolí s Antoniinou kanceláří přímo uprostřed. Nad ní se line tlustá zelená čára, která pulzuje napříč městem a mizí v dáli.

Polknu. V bytě mi Čarmoár nic neukazuje, protože v okolí nejsou žádné energetické linie. To jsem věděl. Všichni obyvatelé činžáku, se kterými jsem mluvil, mi potvrdili, že v okolí žádná magie není – což bylo pro některé velké plus. Ale teď obrazovka funguje. Ty krásu. Ona *fakt* funguje. A dává smysl, že Antonie bude mít kancelář přímo na silné linii. Přejedu po displeji prstem a lehkým dotykem posunu mapu dál, ale v tu chvíli zelená čára zmizí. Hm. To budu muset ještě nějak vymyslet, zjistit, jestli se mi podaří rozšířit dosah Čarmoáru. Zatím jsem jen nadšený, že můj vynález funguje. Teď už potřebuju jen potvrdit, že informace, které ukazuje, jsou správné.

Dveře Antoniiny kanceláře se rozletí a já spěšně schovám zařízení do batohu.

„Musím jít,“ oznámí, hodí na sebe lehkou bundu a stáhne vlasy do culíku. „Fabule potřebuje moji pomoc s jedním prokletým klavírem. Podle všeho je dost náladový, což rodinné poklady obvykle bývají, pokud v sobě nesou silné vazby a vzpomínky.“

„Ehm... Fajn.“

„Moje číslo máš. Kdyby někdo volal, zapiš si údaje a dej mi vědět. Mělo by mi to zabrat jen chvíli, a kdybys musel zmizet dřív, než se vrátím, tak za sebou zamkni.“

„Nemám klíč.“

Zamračí se. „Klíč. Jasně. Abys zamkl dveře, protože nemůžeš nastavit ochrannou pečeť.“

Svraštím obličej.

Mávne rukou. „To je v pohodě. Tak tu prostě buď, dokud se nevrátím. Když budeš něco potřebovat, zavolej. Nechoď do mojí kanceláře a na nic nesahej. Vůbec. Na. Nic. Kromě počítače a telefonů. Jasně?“

Přikývnu. Rozhodně půjdu do její kanceláře a zkusím se tam porozhlédnout. Určitě tam najdu něco o rozložení energetických linií.

„Víš ty co, já prostě...“ Luskne a namíří dva prsty na zavřené dveře svojí kanceláře. Z dlaně jí vyšlehne světlý výboj a vrazí do skla. Prostor polije vlna purpurové barvy, tiše zabzučí jako elektřina a pak se postupně vsákne do dveří.

Spadne mi brada. Ty vado.

„Abys neměl pokušení něco zkoušet,“ vysvětlí spěšně. „Ochranná pečeť trochu pálí, když do ní vrazíš. Kdyby tě napadlo to zkoušet, což ale nedoporučuju. Dveře bude otevírat Bert.“

Usměje se a odhalí přitom takřka všechny zuby. Asi si myslí, že mě tím úsměvem uklidní, mně ale spíš nahání strach. „Netvař se tak vyděšeně. Nic se nestane, tenhle týden se nic neděje.“